

בין בני המחזור של אחי שהצטרפו לפלוגת המילואים היה גם יוחנן. ביוחנן נדווגו אגואיזם יחידני עם ערכי הקיבוץ למיכלוא מותאם במיוחד. במילואים תמיד משהו חסר, אם יש מרגרינה אין סכין ואם יש בית שימוש אין מי שינקה ועוד לא אמרתי שאין קפה. יאיר גוראון היה דואג לקפה, את בית השימוש שמשון היה מחטא ואת מה שהיה חסר יוחנן היה דואג. לא לעצמו היה דואג ולא רק למה שהוא רוצה. דואג לכולם, דואג לכל מסכין ועד תה.

לאחר שעברנו את התעלה התחלנו לנוע בשדות איזור החיץ החקלאי לכוון איסמעיליה, נסענו בשדות מצרים ואדרנלין חדש מפכה במוחינו ומחזיר לנו שמץ מהתרוממות הרוח הכרוכה ביציאה למלחמה חדשה. לא עברו דקות והזחלם נעצר. בקשר נאמר שפצצה של בזוקה פגעה ביוחנן. זה כבר לא היה טיול זו חזרה להיות מלחמה.

המלחמה נגמרה, אבל הכוחות עדיין עמדו זה מול זה בחזית. אני שוחררתי וחזרתי הבית לירושלים שם ראיתי את יוחנן. הבזוקה פגעה לו בפה והרסה שם הכול. ניתוח אחר ניתוח שיחזרו את מה שאפשר. בתחילה פרצופו היה תפור, לא אכל ולא דיבר, אחר כך היה קשה להסתכל וקשה להבין את מה שדיבר. לאט לאט השתפר אבל זמן רב לקח עד שחזר וקיבל צורת פרצוף ויכולת לדבר. בדרכו אל ומן הדסה, שם היו מנתחים אותו, היה בא לבקר. פעם בא עם אשתו לביתנו והתגלגלה שיחה על הבנה. אי הבנה בין העולים והקולטים בימים שלאחר קום המדינה. אמרה האישה: "במצריים גרנו בפרוור של אלכסנדריה מטרופולין בעלת ניחוח בין לאומי. היו שם יהודים, יוונים, אנגלים, צרפתים וקצת מצרים. בתיכון למדנו בבית ספר בין לאומי בו נלמדו שפות אחדות ולולא עלינו ארצה היינו גומרים באוניברסיטה ורוכשים תארים. הבנים לבשו חליפות והבנות שמלות מפוארות ולאחדים היו אוטומובילים. בארץ הגענו למעברה ליד קיבוץ חצור. מקום קטן ונידח. בני הקיבוץ הלכו חצי גוף ערום ויחפים. בגדי השבת שלהם נדמו לבגדי העבודה של הפועלים אצלינו. בבית הספר למדו שפה אחת או שתיים ויצאו ממנו ללא תארים וכולם ידעו לנהוג בטרקטורים."

אמר יוחנן: "אמרו שיגיעו למעברה עולים מארצות המזרח. סיפרו ששם במזרח אין מכירים את מנהגי התרבות. אמרו שהבאים מחמיצים באסלה מלפפונים." אז מה אם מצריים זה בכלל במערב.

ביוחנן הייתי נפגש בביתנו או בהדסה ולפעמים בכפר. עם הזמן נעשה מנהל המפעל שתחת הנהגתו הלך מחיל אל חיל עד שנעשה מקור הפרנסה לכל הקיבוץ. יום אחד אני קורא בעיתון שהמפעל, זה שניהל יוחנן, יצא להנפקה בבורסה והונפק במאה מיליון דולר. שמחתי בשבילו. עברו ימים ושנים ואני צועד בשביל שעל גדת הנחל המוביל מן הכפר לקיבוץ ואת מי אני פוגש אם לא את יוחנן. שאלתי: "מה מעשיך?" וענה: "אני עכשיו מנהל של חברת הזנק (start up) אשר פיתחה טכנולוגיה להפרדת המשי מן הפקעת שעושה התולעת. אני מקווה למכור אותה לסינים. זה עכשיו חזרתי מסין..."